

dicappede og ældre, der virkelig har brug for hjælp.

For at kunne opfylde denne målsætning må prioriteringen af ressourcerne ændres. Det er f.eks. vigtigt, at kommunerne ikke opfører moderne ældreboliger, når der er behov for ægte plejehjem. Behovet for plejehjemspladser vokser år for år, og alligevel er der i de senere år blevet nedlagt næsten 9.000 plejehjemspladser. I stedet opføres der ældreboliger, som er uegnede til de svageste af de ældre. De moderne ældrecentre er ikke tilstrækkelige til de svageste ældre, fordi der ikke er tilknyttet fast normeret personale og en ansvarlig leder. På moderne ældrecentre må beboerne ofte nøjes med kommunernes almindelige hjemmehjælp og tilkaldedøgnpleje. Endvidere skal beboerne betale almindelig husleje i lejelovens forstand med boligstøtte, indskud osv. – ofte en række foranstaltninger, som de svageste af de ældre slet ikke kan overskue.

Moderne ældrecentre er velegnet til visse grupper af ældre, men ældrecentre kan ikke bruges af de svageste ældre. Derfor er det indlysende, at der må opføres plejehjem til plejkrævende personer, der ikke kan klare sig selv.

Det har regeringen ikke villet indrømme, men har derimod stædigt fastholdt, at de moderne ældreboliger var tilstrækkelige. Imidlertid hviler denne stædighed på en udpræget mangel på forståelse for de ældre, der ikke kan klare sig i moderne ældreboliger.

Vi ville gerne i løbet af denne forespørgselsdebat have haft svar på, hvorfor regeringen og i særdeleshed socialministeren har så meget imod at sikre, at der opføres det nødvendige antal ægte plejehjem. Hvorfor er man imod at gøre noget for de svageste af de ældre? Det er jo her i Folketinget, ansvaret for manglende plejehjem i virkeligheden ligger, i og med at lovgivningen faktisk hindrer nybygning af plejehjem.

Den samme mangel på forståelse findes ikke, når det f.eks. gælder faciliteter til børn og børnepassning. Kan det måske tænkes, at det er, fordi de ældre og handicappede ikke udgør en lige så betydningsfuld pressionsgruppe som f.eks. børnefamilierne? Mange handicappede og ældre, der har behov for pleje og tryk hele døgnet, kan ikke få den i dag.

Det store problem, der i dag eksisterer med at udnytte ressourcerne rigtigt, bliver et endnu mere tyngende problem år for år. Andelen af ældre vil i de kommende år vokse markant, og det styrker behovet for en korrekt prioritering og en effektiv udnyttelse af ressourcerne på om-

rådet. Hvis handicap- og ældrepolitikken ikke allerede i dag indrettes til at give de ældre de rigtige tilbud, vil det senere blive meget vanskeligt og meget mere kostbart at rette op på problemet.

I dag opfattes det nærmest som odiøst, når man f.eks. taler om private virksomheder, der leverer ydelser til handicappede og ældre. Vi har senest hørt SF's ordfører berøre emnet. Den opfattelse, at man på forhånd siger, at private virksomheder er udelukket, er imidlertid forkert og fører til en dårlig udnyttelse af ressourcerne, for det er ikke odiøst, at madordninger, transport, rengøring osv., osv. bliver udliciteret. Private virksomheder kan som regel levere service af bedre kvalitet billigere og ikke mindst mere fleksibelt, end offentlige virksomheder kan, og derfor er det snarere odiøst, når kommunerne ikke benytter private virksomheder i de tilfælde, hvor de kan yde en bedre og mere effektiv service. Men selvfølgelig og naturligvis skal det fortsat være kommunen, der har ansvaret for, at de ældre får den service, de har krav på.

I mange kommuner bruges der i dag mange ressourcer på såkaldte aktivitetsflagskibe. Man sætter meget store, flotte projekter i gang. Imidlertid er mange af disse aktivitets tilbud i virkeligheden udtryk for en formynderisk opfattelse og en forkert udnyttelse af ressourcerne. Det er rigtigt, at aktiviteter af vidt forskellig art kan give de ældre et vigtigt socialt netværk, samtidig med at det udsætter svækkelse og bevarer den fysiske vitalitet. Men det må stå fast, at lige så vigtigt det er, at de handicappede og de ældre forbliver aktive både fysisk og psykisk så længe som muligt, lige så vigtigt er det, at ingen påtvinges uønskede aktiviteter. Det er vigtigt at komme bort fra den opfattelse, at man er syg eller svag, når man bliver 67 år. Det er bestemt ikke tilfældet. Denne opfattelse har præget mange kommuners ældrepolitik og fører nemt til uhyggeligt formynderi.

Ældreaktiviteterne bør i stedet indrettes sådan, at netop de ældre, der ikke er vant til at holde sig aktive, får et aktivitetstilbud. I øvrigt skal tilbudene om ældreaktiviteter indrettes sådan, at de ældre, der allerede er aktive, ikke påføres nye aktiviteter, men kan fortsætte deres hidtidige aktiviteter.

Kommunerne skal sørge for, at der er rammer til stede, således at handicappede og ældre, der har lyst til og behov for særlige aktiviteter, får mulighed herfor. Aktiviteterne skal være brugerstyrede, så de handicappede og de ældre selv